

Manden, der blev ung igen

Engang, da den gode Gud endnu vandrede på jorden, tog han en aften sammen med St. Peter ind til en smed, der modtog dem gæstfrit. Mens de var der, kom der en tigger forbi, som var hårdt medtaget af alder og skrøbelighed, og bad om en almisse. Peter fik ondt af ham og sagde til Vorherre: " Hvis du synes, så gør ham rask igen, så han selv kan fortjene sit brød." Vorherre vendte sig da til smeden og sagde: "Læg kul på essen, så vil jeg forynge den gamle mand." Smeden gjorde det, Peter trak blæsebælgen og da ilden brændte klart, satte Gud manden ned i flammerne, og han sad rødgloedende derinde og priste Gud. Derpå lagde han manden i vandtruget, og da han var blevet afkølet, gav han ham sin velsignelse, og straks sprang han op, rask og rørig, som da han var tyve år. Smeden, der havde set det hele, indbød dem derpå til at spise til aften. Han havde imidlertid en gammel, halvblind, pukkelrygget svigermor, som listede sig hen til den unge mand og spurgte, om han havde brændt sig meget derinde. Men han svarede, at han havde aldrig befundet sig så godt. Ilden havde været så forfriskende, som morgens dug.

Disse ord lød hele natten for den gamles øre, og da Vorherre næste morgen havde sagt farvel og tak til smeden og var draget videre, troede denne, at han også kunne gøre sin gamle svigermor ung, da han jo havde set, hvordan det hele gik til, og det dog egentlig faldt ind under hans håndværk. Han spurgte hende derfor, om hun havde lyst til at danse af sted som en pige på atten år. Hun tænkte på, hvad den unge mand havde sagt, og sagde ja. Smeden tændte derfor et vældigt bål og puffede den gamle derind. Hun vuggede frem og tilbage og skreg af alle livsens kræfter. "Hvad hyler du for?" sagde smeden, og gav sig til at træde bælgen igen, så flammerne slog helt sammen om hende. Da hun blev ved at skrike, tænkte han: "Der må være noget galt ved det," og tog hende ud og kastede hende i vandtruget. Da vrælede hun så højt, at smedens kone og svigerdatter hørte det og kom løbende ned ad stigen. De fandt den gamle liggende helt indskrumpet i truget, og hendes ansigt var ganske forvredet og rynket. De skulle begge to om nogen tid have et barn, men ved dette skrækkelige syn blev de så forfærdede, at de samme nat fødte to drenge, der ikke så ud som mennesker, men som aber. De løb så ud i skoven, og

fra dem stammer alle aber.

* * *